

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 15 juli 2011 in zaak nr. 10/42238 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 28 juni 2010 heeft de minister van Justitie de vreemdeling ongewenst verklaard en een aanvraag om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, (hierna: de aanvraag) afgewezen.

Bij besluit van 2 december 2010 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar, voor zover gericht tegen het besluit tot ongewenstverklaring, ongegrond verklaard en, voor zover gericht tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag, niet-ontvankelijk verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 juli 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 2 december 2010 vernietigd, het bezwaar, voor zover gericht tegen het besluit tot ongewenstverklaring gegrond verklaard en dat besluit herroepen en de minister opgedragen om met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar te nemen, voor zover dat is gericht tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard, indien hij een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt en geen rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, heeft.
3. Volgens paragraaf A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000, zoals deze luidde ten tijde en voor zover thans van belang, vallen ten aanzien van deze grond drie categorieën te onderscheiden, waaronder vreemdelingen die ter zake van een misdrijf zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf (waaronder jeugddetentie), of een taakstraf dan wel een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd hebben gekregen en waarbij het (totale) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel ten minste een maand bedraagt. Bij toepassing van artikel 67 van de Vw 2000 worden de persoonlijke belangen van de desbetreffende vreemdeling

zorgvuldig afgewogen tegen het algemeen belang dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend, aldus deze paragraaf.

4. Uit het in het dossier opgenomen uittreksel van het Justitiële Documentatieregister van 19 juni 2010 blijkt dat de vreemdeling bij onherroepelijk geworden vonnis van 28 januari 2008 wegens het verscheidene malen overtreden van artikel 310 van het Wetboek van Strafrecht is veroordeeld tot een werkstraf van 160 uur subsidair 80 dagen jeugddetentie, waarvan 80 uur subsidair 40 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

5. De eerste grief is gericht tegen de overweging van de rechtbank dat het besluit tot handhaving van de ongewenstverklaring van de vreemdeling wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Awb dient te worden vernietigd.

5.1. De staatssecretaris betoogt dat de rechtbank ten onrechte aan voormelde overweging ten grondslag heeft gelegd dat hij zich weliswaar terecht op het standpunt heeft gesteld dat het de verantwoordelijkheid van de vreemdeling is om zijn identiteit aan te tonen, maar dat hij hiermee heeft miskend dat bij een besluit tot ongewenstverklaring, dat uit de aard der zaak niet op aanvraag van de vreemdeling is genomen, de bewijslast van de rechtmatigheid bij hem ligt en dat, hoewel de vreemdeling verplicht is uit eigen beweging Nederland te verlaten, hij de (on)mogelijkheid daartoe bij de belangenafweging had moeten betrekken. Volgens de staatssecretaris heeft de rechtbank aldus miskend dat het aan de vreemdeling is om aan te tonen dat hij Nederland buiten zijn schuld niet kan verlaten en dat de vreemdeling hierin niet is geslaagd.

5.1.1. Onder punt 5 van het besluit van 2 december 2010 is opgenomen dat de vreemdeling Nederland zelfstandig en uit eigen beweging onmiddellijk – binnen 24 uur – dient te verlaten. Eerst indien de vreemdeling niet aan die verplichting voldoet, ontstaat voor de staatssecretaris de bevoegdheid om hem uit te zetten. Of de staatssecretaris die bevoegdheid vervolgens ook daadwerkelijk aanwendt, betreft een onzekere toekomstige gebeurtenis. De wijze waarop een mogelijke uitzetting geëffectueerd zou kunnen worden, maakt in een procedure als de onderhavige dan ook in beginsel geen deel uit van de beoordeling door de staatssecretaris.

5.1.2. De vreemdeling heeft gesteld dat hij niet weet naar welk land hij moet terugkeren en dat hij geen reisdocumenten voor Rusland, Afghanistan en Iran heeft kunnen krijgen.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 5 september 2006 in zaak nr. 200603688/1; www.raadvanstate.nl) is het aan een vreemdeling om zijn gestelde staatloosheid en het ontbreken van (weder)toegang tot een land buiten Nederland met documenten aan te tonen.

In het besluit van 2 december 2010 heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling zijn identiteit en nationaliteit niet door middel van documenten heeft aangetoond en dat niet is gebleken dat de vreemdeling zelf de maximale inspanningen heeft verricht om alsnog zijn identiteit en nationaliteit te kunnen aantonen. Hieruit valt genoegzaam af

te leiden dat en waarom de staatssecretaris zich op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet heeft aangetoond dat hij Nederland buiten zijn schuld niet kan verlaten.

Het betoog slaagt.

5.2. Voorts betoogt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte aan de bestreden overweging ten grondslag heeft gelegd dat hij meer gewicht had moeten toekennen aan het feit dat in het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) van 22 mei 2010 is vermeld dat fysieke overdracht van de vreemdeling aan een behandelaar op de plaats van bestemming ter voorkoming van suïcide is aangewezen. Zolang deze plaats van bestemming niet bekend is en fysieke overdracht aan een behandelaar niet mogelijk is, acht de rechtbank het standpunt van de vreemdeling dat alsdan ieder vertrek uit Nederland reeds strijdig is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) niet onhoudbaar. Naar het oordeel van de rechtbank had de staatssecretaris aan dit met artikel 3 van het EVRM verband houdende beletsel tegemoet kunnen komen door het BMA te vragen ten aanzien van alle drie de betrokken landen te adviseren omtrent de behandel mogelijkheden van de vreemdeling.

5.2.1. Dit betoog slaagt, reeds omdat de rechtbank aldus niet heeft onderkend dat, nu in de eerste asielprocedure van de vreemdeling in rechte is komen vast te staan dat aan de door de vreemdeling gestelde nationaliteiten geen geloof wordt gehecht, de staatssecretaris niet kan beoordelen of de vreemdeling al dan niet terecht een beroep op artikel 3 van het EVRM kan doen.

5.3. De eerste grief slaagt.

6. Uit het slagen van de eerste grief volgt dat de tweede grief, waar in de staatssecretaris klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het door de vreemdeling gemaakte bezwaar tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard, omdat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de ongewenstverklaring van de vreemdeling is komen te vervallen, evenzeer slaagt.

7. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit tot handhaving van de ongewenstverklaring worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

8. In beroep heeft de vreemdeling betoogd dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zijn ongewenstverklaring niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM, omdat hij niet met objectief verifieerbare bescheiden heeft aangetoond dat hij hier te lande familie- of gezinsleven als bedoeld in voormelde verdragsbepaling uitoefent.

Anders dan de vreemdeling in dit verband heeft aangevoerd, bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris aldus voorbij is

gegaan aan de verklaring van de vreemdeling en de verklaring van diens gestelde pleegmoeder. Deze verklaringen zijn immers niet afkomstig uit objectief verifieerbare bronnen.

De beroepsgrond faalt.

9. Voorts heeft de vreemdeling betoogd dat zijn uitzetting in strijd is met artikel 3 van het EVRM vanwege zijn bekering tot het Christendom.

9.1. Deze beroepsgrond faalt, reeds omdat, zoals hiervoor in 5.2.1 is overwogen, in rechte vaststaat dat aan de door de vreemdeling gestelde nationaliteiten geen geloof wordt gehecht, zodat de staatssecretaris niet kan beoordelen of de vreemdeling al dan niet terecht een beroep op artikel 3 van het EVRM kan doen.

10. Het beroep, voor zover gericht tegen het besluit tot handhaving van de ongewenstverklaring, is ongegrond.

10.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 22 juli 2010 in zaak nr. 201001769/1/V2; www.raadvanstate.nl) is het gevolg dat artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 aan de ongewenstverklaring verbindt, dat de desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben, zolang de ongewenstverklaring voortduurt. Nu het door de vreemdeling ingestelde beroep tegen het besluit tot handhaving van de ongewenstverklaring alsnog ongegrond is verklaard, heeft de vreemdeling geen belang bij de beoordeling van het bezwaar tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag, zodat de staatssecretaris het door de vreemdeling gemaakte bezwaar in zoverre terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

11. Het beroep, voor zover gericht tegen het besluit tot niet-ontvankelijkverklaring van het tegen de afwijzing van de aanvraag gemaakte bezwaar, is eveneens ongegrond.

12. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 15 juli 2011 in zaak nr. 10/42238;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van J. Oudeboon-van Rooij, ambtenaar van staat.

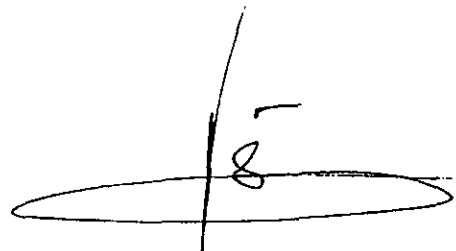
w.g. Lubberdink
voorzitter

w.g. Oudeboon-van Rooij
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 februari 2013

Verzonden: 6 februari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser